

vědom nesprávnosti svého jednání, vyjadřuje tím, jak vyplývá z rozhodovacích důvodů, totéž, jako tvrzením, že obžalovaný jednal v právním omylu, o němž se stala shora zmínka.

Poněvadž napadený rozsudek trpí podle toho, co uvedeno, zmatekem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. stížností uplatňovaným, bylo zmatečnící stížnosti vyhověti a rozsudek zrušiti. Zároveň bylo na základě skutkových zjištění rozsudkových, umožňujících rozhodnutí ve věci samé, uznati obžalovaného vinným proviněním podle § 24, odst. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, a § 3 zákona ze dne 11. března 1931, čís. 48 sb. z. a n.

Čís. 4934.

Vyhošřovací právo přiznané obcím ustanovením čl. III. zákona ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák. zahrnuje v sobě jen oprávnění zakázati určitým osobám bydlení v obci, nikoliv i oprávnění zakázati jim i přechodný pobyt v obci.

Vrátil-li se kdo do obce, z níž byl vyhošřten podle čl. III. zák. čís. 18/1862, dopustil se přestupku podle § 324 tr. zák. jen, učinil-li tak, aby v obci trvale bydlel, nikoliv i, učinil-li tak jen za účelem přechodného (krátkého) pobytu v obci.

(Rozh. ze dne 26. února 1934, Zm I 1061/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnící stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Klatovech ze dne 31. října 1933, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zapovězeného návratu podle § 324 tr. zák., zrušil rozsudek v tomto výroku a v důsledku toho též ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a uznal právem, že se obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprošřtuje z obžaloby, že byv usnesením obecního zastupitelstva v N. ze dne 21. března 1922 navšřdy vyhošřten z obce N., v srpnu 1933 několikráte se tam vrátil a že se tím dopustil přestupku podle § 324 tr. zák.

D ů v o d y :

Předmětem veřejného líčení podle § 286 tr. ř. byla zmatečnící stížnost jen, pokud napadla výrok rozsudku soudu prvé stolice, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zapovězeného návratu podle § 324 tr. zák., spáchaným prý tím, že, byv usnesením obecního zastupitelstva v N. ze dne 21. března 1922 z obce N. navšřdy vyhošřten, v srpnu 1933 několikráte se tam vrátil. Dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 10 tr. ř., uplatňujíc však ve skutečnosti zřetelným poukazem zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., namítá stížnost v tomto směru, že jednání, v němž nalézací soud shledal onen přestupek, nezákládá ve skutečnosti skutkovou podstatu trestného činu náležejícího před soud. Obžalovaný vrátil se prý v případech zde v úvahu přicházejí-

cích do obce N., z níž byl citovaným usnesením obecního zastupitelstva na základě čl. III. zák. ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák., navždy vyhoštěn, jen za účelem přechodného (krátkou dobu trvajícího) pobytu, nikoli tedy, aby se v této obci po delší dobu zdržoval (t. j., aby tam bydlel). Jednání obžalovaného zakládalo by prý však skutkovou podstatu přestupku podle § 324 tr. zák. jen, kdyby se byl do N. vrátil za účelem delší dobu trvajícího pobytu (t. j. za účelem bydlení v této obci).

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění. Ze skutečnosti rozsudkem zjištěné, že obžalovaný byl z obvodu obce N. vyhoštěn usnesením tamního obecního zastupitelstva, plyne, že k vyhoštění obžalovaného z této obce došlo na základě čl. III. zák. ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák.; neboť obcím přísluší právo vyhošťovací toliko na základě tohoto ustanovení zákona. Právo vyhošťovací obcím tímto ustanovením zákona přiznané zahrnuje však v sobě jen oprávnění zakázat určitým osobám bydlení v obci, nikoli i oprávnění zakázat jim i přechodný pobyt v obci. (Altmann, Kommentar zum österr. Strafrecht, I. sv., str. 789, rozh. č. 3348, 3663 víd. sb. a rozh. č. 2406 sb. n. s.). Dle toho byla by tu skutková podstata přestupku podle § 324 tr. zák., jímž byl obžalovaný uznán vinným, dána jen, kdyby bylo rozsudkem zjištěno, že se obžalovaný vrátil v případech zde v úvahu přicházejících do obce N., aby tam bydlel. Rozsudek zaujímá však zřejmě stanovisko, že se obžalovaný vrátil v případech, o něž tu jde, do obce N. jen za účelem přechodného (krátkého) pobytu v této obci. Že tomu tak je, vysvítá ze skutkového zjištění rozsudkového, že se obžalovaný vrátil v srpnu 1933 několikrát do obce N. ve spojení s další z rozsudku plynoucí skutečností, že se tak ve skutečnosti stalo pouze v době od 8. do 14. srpna 1933, t. j. v době, kdy byl obžalovaný podle rozsudku na svobodě. Vrátil-li se obžalovaný podle skutkového předpokladu rozsudkového během těchto 6 dní několikrát do obce N., t. j. přišel-li tam v této krátké době několikrát a odešel-li odtamtud několikrát, je zřejmo, že se obžalovaný vrátil podle rozsudkových zjištění v případech, o něž tu jde, do zmíněné obce vždy jen za účelem krátkou dobu trvajícího pobytu, nikoliv za účelem bydlení v této obci. Pro úplnost budiž poznamenáno, že ani obžaloba nekladla obžalovanému za vinu, že se vrátil do obce N. za účelem bydlení v této obci.

Shledal-li nalézací soud přes to v tomto, rozsudkem zjištěném jednání obžalovaného skutkovou podstatu trestného činu náležejícího před soud, a to skutkovou podstatu přestupku podle § 324 tr. zák., použil zákona nesprávně a zatížil svůj rozsudek v tomto směru zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. stížností zřetelným poukazem uplatňovaným.

Čís. 4935.

Přístup k zakázanému sdružení jest teprve začátkem (zahájením) účasti na zakázané činnosti sdružení ve smyslu § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep.; trestněprávní činnost pachatelova se končí teprve přerušením oné účasti nebo vystoupením ze sdružení; teprve tímto okamžikem počíná běžeti promlčecí lhůta.

(Rozh. ze dne 27. února 1934, Zm I 806/32.)